

‘Bomen zijn emotie’

Donderdagochtend 12 maart om half twee 's nachts is een ruim honderdjarige iep in Beverwijk gekapt, aldus Dagblad Noord-Holland. Verderop in de krant staat: “‘Het is een stukje emotie”, zei gemeenteraadslid Co Backer, die bij de kap aanwezig was. “Ik hoorde net iemand zeggen dat haar moeder nog had gezien hoe de boom geplant werd.”’ Verderop in het artikel lees ik dat een kunstenaar voor € 50.000 een kunstwerk gaat maken van de stam. In mijn vak hoor ik het wel vaker: ‘bomen zijn emotie’.

Als ik dit lees, dan vraag ik me af wat nu die emotie is. Ik kan me indenken dat mensen goede herinneringen koesteren aan zo’n imposante iep. Misschien de eerste zoen van je vriend of vriendin gekregen, al leunend tegen de stam? Maar is dat het, wat zo bijzonder is aan bomen? Ik denk dat ik het weet. Bijzonder aan bomen is dat zij leven en veel tijd nodig hebben om tot wasdom te komen. Bomen zijn kwetsbaar en dat weten we. Diep verscholen in ons primitieve brein voelen wij ons verbonden met bomen. Dat is niet zo vreemd, want we hebben duizenden jaren geprofiteerd van bomen. We eten de vruchten, gebruiken het hout en genieten van de schaduw. Ja, we voelen ons verbonden met bomen. Als een gemeente weer eens zo’n woudreus wil kappen voor een verkeersknooppunt of een vliegveld of whatever, dan pikken we het niet. Mocht het toch onverhoopt gebeuren, dan trekken bestuurders alles uit de kast om te pleasen. Want bestuurders zijn net echte mensen; zij beschikken ook over emoties, zeker tijdens de laatste fase van onze groenstammige bebladerde vrienden. Dit in schril contrast tot de fases daaraan voorafgaand.

Bij ontwikkelingen in steden en dorpen is er altijd strijd tussen de stedenbouwkundige/ verkeerskundige en de groenontwerper/ beleidsmedewerker. ‘Wat, moeten die bomen van jou 25 kuub doorwortelbare ruimte hebben? Ben je wel goed bij je hoofd? Iets verderop staat een iep in een vakje van twee bij twee; die groeit toch ook?’ Dan ben je uitgepraat en neem je genoegen met vijf kuub. Je komt dan toch wat boos en verdrietig thuis. Emotie, dus.

In de verdere levensfasen van de in een te kleine ruimte geplante boom gaat het al niet veel anders. Bij de aanschaf moeten we maar al te vaak genoegen nemen met de goedkoopste van drie geoffreerde bomen. Hoe sommige kwekers het redden om voor dit soort prijzen bomen aan te bieden, is mij af en toe een raadsel. Daarna planten we onze groene jongeling met veel liefde (emotie) in een lekker schraal grondmengseltje, om ons vriendje vervolgens alle lucht en vocht te ontnemen door er met shovels langs te rijden en door op zijn voetjes een aantal dikke betonproducten neer te laten ploffen. ‘Zo, die kan gaan groeien’, zei uitvoerder Jan tevreden.

Iepje junior is dapper, met de wortels van een wilde tante. Zijn eigen worteltjes waren wat gevoelig, dus heeft de kweker iepje junior aan een heel stel nieuwe wortels van tante Carpini geholpen. Nou, iepje heeft er zin in, hoor. Hij groeit lekker. Af en toe krijgt hij van de beheerder met veel liefde een lekkere slok water. Nou, een lekkere slok... De beheerder is wat onbehouden. Eerst heeft iepje dorst, veel dorst, en als hij zijn blaadjes laat hangen, dan krijgt hij een plens water waarbij vergeleken een tsunami in het niet valt. Iepje is sterk, heel sterk en groeit als kool, want hij heeft iets lekkers gevonden: stront! De mooie weelderige wilde wortels kwamen op een goede dag een heel klein scheurtje in een buis tegen. Eenmaal binnengekomen in die buis was het warm, vochtig, er was voldoende eten en lucht. Andere wortels hadden ook lucht gekregen door die zware betonsooi van hun rug af te werpen.

Op een dag hoorde iep een luide knal en daarna een luide vloek. De mensenbuurman Kees was over een tegel gestruikeld. Witheet van woede belde de voormalige bomenvriend de gemeente: ‘Kunnen jullie die rotbomen niet eens kappen? Ik breek mijn benen, krijg geen licht in mijn tuin en veeg me het schompes.’ De man was boos, erg boos en wilde van de ambtenaar alleen maar horen: u heeft gelijk, wij gaan kappen. Maar nee, Piet de groene ambtenaar zei: ‘We hebben beleid; gezonde bomen worden niet gekapt, maar we kunnen wel snoeien en leggen uiteraard de tegels recht voor u.’ En zo geschiedde; een dag later komt stratenmaker Gijs. Gijs is een vrolijke kerel en hakt als een volleerd houthakker fluitend eenderde van de pluizige wortelbrij af, legt behendig de tegels terug en geniet van het bakje koffie dat de behulpzame vrouw van Kees nog op ouderwetse wijze heeft gezet. Precies een week later stopt bij Kees een hoogwerker met twee stoere koelbloedige kerels. Ze bellen bij Kees aan. ‘Dag meneer. Als u uw wagen effe wegzet, zullen we het boompje effe snoeien. Weer effe in model brengen, begrijpt u.’ Later op de dag ziet de iep eruit als een kaalgeschoren hippie. De mannen van Groen zijn blij, Gijs is blij, Kees is blij en vooral zijn vrouw is blij (Kees zeurt de laatste tijd een stuk minder). Alleen loopt de wc een stuk minder door, vooral na de grote boodschap. Toen Kees trots de wc uit liep, dacht hij: ‘Als ik eraan denk, moet ik toch nog eens de gemeente bellen.’ Zie je wel, allemaal emotie...

Groet,
Chris

*De auteur is beleidsmedewerker groen bij de gemeente Castricum
Beleidsmedewerker groen bij de gemeente Castricum
(ChrisWinter@castricum.nl)*

Stuur of twitter dit artikel door!

Scan of ga naar:

www.boomzorg.nl/artikel.asp?id=19-5263